

har talt om, at vi komme i Modsigelse med os selv ved at bevilge nogle Summer, men det gjøre vi ikke; vi komme netop derved til at samstemme med det foregaaende Ministeriums offentlige Udtalelser her i Thinget. Da det foregaaende Ministerium forlangte mere Mandskab bevilget i Søndskrivningsloven, sagde det: vi gjøre kun dette, fordi vi behøve noget Politii paa Søen — dertil vare de Rustninger, der sandt Sted, for store. Vi foreslaae nu her bevilget saa store Summer, som en saadan Foranstaltning kunde kræve, og med Hensyn til Landmilitairstaten kunde Ministeriet bedst vide vor Mening — og ogsaa den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Escheringss) Mening — om hvorvidt Rustningerne vare nødvendige, deraf, at vi først havde stemt for, at der ved Permitteringer skulde spares 200,000 Rbd. af den bevilgede Sum, men at vi, da Forlangendet om disse 200,000 Rbd. paany forelaa os, sagde: Ja, vi vilde finde os deri, og det er maaffee, da Forholdene ere saa urolige, ikke rigtigt at forlange, at der skal spares ved Permitteringer. Der var ogsaa en anden Grund for os til at bevilge denne Sum, og den vil jeg ærligt tilstaae: — Naar det bliver lidt uroligt og trækker op, naar der bliver Uveier hist og her, saa pleie de forskjellige militairste Autoriteter at gribe en saadan Leilighed til at faae sat de Duffer igjennem, som de under fredelige Forhold ikke kunne faae satte igjennem. De sige: det er nødvendigt, at vi ruste os, det er nødvendigt, at vi gjøre Dit og Dat, og de be-

nytte, kort sagt, Forholdene til at sætte deres Duffer igjennem. Jeg vilde have undskyldt en heel Deel af de trufne Foranstaltninger, dersom den Grund kunde have været paaskudt, at de vilde benytte en saa god Leilighed til at tilfredsstille visse formeentlige Fornødheder, men denne Leilighed var efter min Mening givet i Krigens Tid, og derfor troer jeg ikke, man nu behøver at tilfredsstille sige Duffer i noget stort Omfang. Derimod vil jeg villigt indrømme, at, naar der er Krig paafærde, saa er det vanskeligt ikke at give lidt efter for de krigeriske Følelser, som derved komme i Bevægelse hos Staterne, ikke at bevilge dem Noget for at tilfredsstille disse Følelser. Det er disse to Hensyn, deels Hensynet til det, som er blevet kaldt Polititrustninger — ikke politiske Rustninger, men Polititrustninger —, og deels et billigt Hensyn til Staternes Duffer, der ligge til Grund for vore Forslag. Vi sige altsaa: Rustningerne ere for store — vi sige ikke, at de ere store, forsaavidt der nemlig skulde være Tale om at føre Krig, men vi sige, at de som Polititrustninger ere meget for store; derfor kunne de gjerne som politiske Rustninger være meget for smaa —, og derfor kan jeg ikke finde mig foranlediget til at stemme for, at nogen af de Summer, som ere foreslaaede nægtede, bevilges. Jeg troer, at, naar man spørger sig selv: hvorledes vilde Du have stemt, dersom det var blevet forlangt af Dig i Foraaret? Og naar man saa hertil dengang vilde have svaret: Nei! saa bør man ogsaa nu sige Nei.